

[Anna Westergaard.]

Med Hensyn til de af mit Parti og Det konservative Folkepartis Medlemmer stillede Ændringsforslag skal jeg igen understrege, at vi naturligtvis er enige i, at der bør gøres mest muligt for Bekæmpelsen af Kønssygdommene, men vi har den bestemte Opfattelse, at man vil naa længst hen imod dette Maal, naar man gaar den Vej at give Patienterne Ret til ogsaa at lade sig behandle af deres egen Læge for offentlig Regning. Denne Ændring rummer et Hensyn til Patienten, som vi mener man bør tage.

Som jeg sagde: vort Parti er overhovedet betænkeligt over for den Udvikling, som dette Lovforslag kan føre til.

Mange og vægtige Indvendinger er rejst imod det, ikke mindst fra den kompetente og sagkyndige Side, som repræsenteres af Lægerne gennem Den alm. danske Lægeforening. Den hidtidige Lovgivning paa dette Omraade har som bekendt eksisteret i 40 Aar, og den har dog faktisk indtil de seneste Aar givet udmærkede Resultater — der ganske vist efter 1940 har været i sørgelig Nedgang. Men ingen kan være blind for, at netop disse Aar har været præget af ganske ekstraordinære Tilstande, Krig og Besættelse og alt, hvad dermed fulgte. Spørgsmaalet er da, om denne ekstraordinært foranledigede Stigning bør være Motivering for, at vi gennemfører en Lovgivning, der, som det paapeges i Den alm. danske Lægeforenings Organ, kan føre ind paa et Spor, hvis Retning og Endemaal ikke harmonerer med, hvad der ud fra almene menneskelige Synspunkter stemmer med dansk Folkekarakter og Sind.

Over for det Udvalg, som var nedsat i Folketinget, har Lægernes Organisation stillet forskellige Ændringsforslag til Lovforslaget, bl. a. om Benyttelse af Socialraadgivere og om en mere udvidet Anvendelse af de praktiserende Læger ved Sygdomsbekæmpelse o. s. v., Forslag, som ikke synes at have sat væsentlige Spor i det foreliggende Lovforslag.

Jeg gaar ud fra, at der i det Udvalg, som kan ventes nedsat, vil foregaa en grundig Behandling af hele dette Spørgsmaal, der er af saa mægtig Betydning for vort Samfund, og en Undersøgelse af, om det virkelig vil være nødvendigt i saa høj Grad som her foreslaaet at forlade en Lovgivning, som i normale Tider gav saa smukke Resultater her i Landet, og som var i Overensstemmelse med dansk Mentalitet, for at gaa over til et System, om hvis Hensigtsmæssighed der fra mange Sider er rejst Tvivl.

Lovforslagets § 22, 3die Stykke, og den dertil af Folketingsudvalget knyttede Bemærkning, der understreger Betydningen af at iværksætte et effektivt Oplysningsarbejde blandt Ungdommen angaaende alle disse Problemer, kan vi fra vor Side fuldt ud tiltræde. Efter vor Opfattelse er dette Punkt maaske det mest centrale i denne Sag.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til fortsat velvillig Behandling i det høje Ting.

Chr. Nielsen: De sidste Tal, der foreligger, viser, at Antallet af nye Tilfælde af Kønssygdomme er i stærk Nedgang. Sygdommens Antal har kulmineret i 1945, og for Københavns Kommunes Vedkommende — for at nævne et Eksempel — er det en overordentlig mærkbar Nedgang; man nu kan spore. Tager man Januar Kvartal 1946 og Januar Kvartal 1947, viser det sig at medens der i Januar Kvartal 1946 var 2 846 nye Tilfælde, var Tallet for Januar Kvartal i Aar nede paa 1 907, det vil sige, at der har været en Nedgang paa 939 i de nye Tilfælde, hvilket svarer til ca. 33 pCt. Det er en overordentlig heldig Udvikling, men alligevel maa vi jo konstatere, at Tallet er forfærdelig stort, og paa den Baggrund hilser jeg det foreliggende Lovforslag med stor Tilfredshed. For selv om vi i første Omgang maa stile mod at naa ned paa det Tal, der var det laveste her i Landet, i 1940, var Tallet jo dengang alt for stort alligevel; f. Eks. var der i 1940 for Københavns Vedkommende ca. 4 000 Tilfælde om Aaret. Paa Baggrund af disse Tal er jeg fuldt indforstaaet med, at det nye Lovforslag sætter skarpere Grænser, trækker Linierne betydeligt stærkere op.

Samtidig med at jeg er indforstaaet med, at der fra Samfundets Side maa gøres alt muligt for at bekæmpe Kønssygdommene, er jeg dog ikke sikker paa, at man ved Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag til fulde vil naa det tilsigtede Maal, og jeg maa meget stærkt beklage, at Flertallet i Folketinget ikke kunde følge de Ændringsforslag, mit Parti der fremsatte gaende ud paa, at der — samtidig med at Loven nu tilstræber en effektiv Smitteopsporing — knyttes en Socialraadgiverinstitution dertil. Jeg begriber ikke, hvorfor Flertallet har maattet afvise disse Ændringsforslag, saa meget mindre som man i Aarhus Kommune har praktiske Resultater, der viser, hvor effektiv en saadan Socialraadgiverinstitution kan virke paa dette Omraade. Det er min Opfattelse, at i langt højere Grad, end det vil